

Arrest

nr. 246 799 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 242 105 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 juli 2018 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum type C (kort verblijf) voor meerdere binnenkomsten voor een duur van 90 dagen, geldig van 12 juli 2018 tot 7 januari 2019.

1.2 Op 4 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonzus S. L. Op 3 juni 2019 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd. Op 17 september 2019, bij arrest nr. 226 203, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 17 oktober 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonzus S. L.

1.4 Op 30 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2019 werd ingediend door:

Naam: B(...) Voornaam: H(...)

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: H(...)/2650 EDEGEM

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.10.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde L(...) S(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (PO(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.05.2015 met een visa-sticker en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde op 08.08.2018 en 09.11.2018

- loonfiches (C(...)) op naam van betrokkene voor de periode maart - mei 2018 met bijbehorend 'attestation de salaire' dd. 11.06.2018

- rekeninguittreksels Cr(...) op naam van betrokkene voor de periode maart - mei 2018

- attest 'situation d'endettement' Cr(...) dd. 15.10.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze een consumentenkrediet aanging met een looptijd van 84 maanden en een maandelijkse aflossing van 695.52DHS (de aflossing van dit krediet blijkt ook uit de voorgelegde rekeninguittreksels): echter, de vaststelling dat er een lening werd aangegaan kan niet aanvaard worden als bewijs van onvermogen van betrokkene.

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiche 281-10 - inkomsten 2018 (F(...)); loonfiche 281-10 - inkomsten 2018 (P(...)); loonfiche 281-10 - inkomsten 2018 (vakantiegeld RJV); loonfiches voor de periode juli - oktober 2019

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de broer van betrokkene: loonfiche 281-10- inkomsten 2018 (B(...)); loonfiches voor de periode augustus - oktober 2019

In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging (zie bijlage 19ter dd. 04.12.2018 en bijbehorende bijlage 20 dd. 03.06.2019) werd gemotiveerd dat het aangehaalde onvermogen van betrokkene niet afdoende werd aangetoond. Immers, ze verklaarde in het kader van haar visumaanvraag dd. 19.06.2018 (op basis waarvan ze Schengen inreisde) tegenover de Franse autoriteiten verklaarden dat ze voor haar vertrek wel degelijk economisch actief was, zijnde als bediende. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden hieromtrent loonfiches voorgelegd.

De in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 03.06.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt nog steeds niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er kan tevens verwezen worden naar arrest nr. 226 203 dd. 17.09.2019 (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de weigering tot verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, en van het Unierecht. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...)

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: (...)

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt: (...)

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: (...)

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet en dat zij met andere woorden nog steeds niet voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en in het kader van de tweede, huidige, aanvraag tot gezinshereniging is tegemoet gekomen aan de motivering uit de eerste weigeringsbeslissing (dd. 03.06.2019 - STUK 2).

Om te beginnen werden er maar liefst 5 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan verzoekster, alsook 1 bewijs van geldverzending door de broer van verzoekers oftewel de echtgenoot van de referentiepersoon (deze bewijzen werden reeds bij de eerste aanvraag voorgelegd) (STUKKEN 3-4).

Verwerende partij stelde in de eerste weigeringsbeslissing dat deze geldverzendingen te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: (...)

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te beperkt zouden geweest zijn.

In een periode van 9 maanden voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging werd er maar liefst op quasi maandelijkse basis een geldsom overgeschreven door de referentiepersoon of door de broer van verzoekster. Dit betroffen steeds aanzienlijke bedrag (tussen de 100 en 200 EUR).

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in de volgende zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - STUK 18).

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Bovendien dient er in dat opzicht tevens op gewezen te worden dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in België. Verzoekster herhaalt dat er in totaal maar liefst 6 bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd, voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar schoonzus en broer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de aangetoonde onvermogensduidheid (zie infra) toont zij dus tevens aan dat zij op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

7.

Daarnaast werden er tevens bewijzen voorgelegd dat de referentiepersoon en haar echtgenoot (i.e. de broer van verzoekster) wel degelijk in staat zijn en dus over voldoende bestaansmiddelen beschikken om verzoekster ten laste te nemen, zodoende zij niet ten laste valt van de Belgische Staat.

In dit opzicht werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Addendum bij arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon (STUK 5);
- Arbeidsovereenkomst van de echtgenoot, i.e. de broer van verzoekster (STUK 6) en bijhorende loonfiches (STUK 7);
- Huurovereenkomst van de referentiepersoon (STUK 8);
- Loonfiches referentiepersoon (STUK 9). Dit laatste stuk werd evenwel pas voorgelegd in het kader van het eerste verzoekschrift.

De overige stukken werden wel reeds in het kader van de eerste aanvraag voorgelegd.

Verwerende partij stelde in de eerste weigeringsbeslissing dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Nochtans werden duidelijk de nodige bewijsstukken hiervan bijgebracht.

De referentiepersoon en haar echtgenoot werken beide onder een arbeidscontract van onbepaalde duur, respectievelijk deeltijds (28,5 uur per week) en voltijds. Zij beschikken met andere woorden wel degelijke over voldoende bestaansmiddelen, en vielen dan ook nooit eerder ten laste van de Belgische Staat.

In het kader van de huidige aanvraag werden deze stukken bovendien geactualiseerd aan de hand van recente loonfiches van de referentiepersoon en recente loonfiches van de echtgenoot/broer.

In de huidige bestreden beslissing worden deze stukken niet expliciet weerlegd door verwerende partij, waardoor men dit mag begrijpen als een aanvaarding ervan.

Er werd met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat de referentiepersoon en haar gezin op voldoende wijze kunnen instaan voor zichzelf en voor verzoekster en dat zij met andere woorden over voldoende bestaansmiddelen beschikken om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat.

8.

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Zo werd er aangetoond dat verzoekster over geen onroerende eigendommen beschikt in haar land van herkomst (STUK 10). Dit stuk werd reeds voorgelegd in het kader van de eerste aanvraag en werd niet betwist door verwerende partij.

Daarnaast legde verzoekster in het kader van de eerste aanvraag nog de volgende attesten voor:

- *Attest waaruit blijkt dat zij geen beroep had in Marokko (STUK 11);*
- *Attest geen inkomsten in 2017 (STUK 12);*
- *Attest geen inkomsten in 2018 (STUK 13).*

Deze bewijsstukken werden door verwerende partij in de eerste weigeringsbeslissing evenwel niet aanvaard, en het onvermogen van verzoekster werd niet bewezen geacht, daar zij zou verklaard hebben ten aanzien van de Franse autoriteiten dat zij economisch actief was in het land van herkomst. In het kader van het eerste beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd evenwel gemotiveerd dat verzoekster nooit enige arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd en dat dit dus ook nergens kon worden teruggevonden in het administratief dossier. Er werd uitgelegd dat verzoekster louter enkele weken interimwerk had gedaan met het oog op het verkrijgen van een visum, daar er in dergelijke procedures 3 loonfiches worden opgevraagd.

Het beroep werd evenwel verworpen, waarna verzoekster in het kader van de tweede aanvraag geprobeerd heeft om tegemoet te komen aan de weigeringsmotieven hieromtrent.

Zo legde zij nog de volgende stukken voor:

- *Loonfiches maart - mei 2018 (STUK 14);*
- *Attestation de salaire (STUK 15);*
- *Rekeninguittreksels maart - mei 2018 om op deze manier de kosten van verzoekster aan te tonen (STUK 16), zoals bv. een maandelijkse terugbetaling van een lening op 84 maanden (STUK 17).*

Op deze manier heeft verzoekster aangetoond dat zij slechts enkele weken een inkomen heeft genoten, en dat dit beperkte inkomen absoluut niet opweegt tegen de kosten die zij diende te dragen in het land van herkomst in combinatie met haar onvermogenheid, reden waarom zij dan ook financieel ten laste van de referentiepersoon.

Met al de door verzoekster voorgelegde stukken wordt bijgevolg wel degelijk het onvermogen van verzoekster op afdoende wijze aangetoond.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non, is dit van ondergeschikt belang. In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 19). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over onvoldoende inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

9.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 18).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse

bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar schoonzus (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij zich telkens beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Zij zet dan ook op geen enkele manier uiteen hoe deze beginselen de bestreden beslissing zouden schenden. In de mate dat de verzoekende partij de schending van “het Unierecht” aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven op welke unierechtelijke bepaling(en) zij precies doelt, laat staan dat zij zou uiteenzetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling(en) schendt. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij zet verder niet concreet uiteen op welke vlakken zij de opgenomen motivering niet afdoende acht.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 oktober 2019 voor de tweede keer een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonzus S. L. In de eerste bestreden beslissing wijst de gemachtigde er echter op dat de verzoekende partij op 4 december 2018 een eerste bijlage 19ter indiende en dat deze aanvraag op 3 juni 2019 werd geweigerd door middel van een bijlage 20, omdat de verzoekende partij het bewijs van het aangehaalde onvermogen niet afdoende had aangediend. De gemachtigde stelt vervolgens dat de in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 3 juni 2019 en dat dienstig ernaar kan worden verwezen. Hij oordeelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens nog steeds niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Ten slotte geeft de gemachtigde aan dat ook kan worden verwezen naar arrest nr. 226 203 van de Raad van 17 september 2019.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Vervolgens benadrukt de Raad dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

In casu betwist de verzoekende partij de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat geen documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist daarentegen wel de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij stelt dat zij in het kader van de huidige aanvraag is tegemoetgekomen aan de motivering uit de eerste weigeringsbeslissing van 3 juni 2019. Zij voert vervolgens een betoog met betrekking tot de bewijzen van geldverzendingen die zij in het kader van de eerste aanvraag had voorgelegd, met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van onvermogen.

Aangaande de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december

2013 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 22). Het betreft onder meer het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), waarvan de rechtspraak werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook zelf naar deze beide arresten.

In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Met betrekking tot de bewijzen van geldverzendingen stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij deze in het kader van de huidige aanvraag nogmaals heeft voorgelegd.

Uit de eerdere weigeringsbeslissing van 3 juni 2019 blijkt dat zij in het kader van de aanvraag die aan deze beslissing voorafging, de bijlage 19ter van 4 december 2018, wel bewijzen van geldverzendingen heeft voorgelegd. Omtrent deze bewijzen werd reeds gemotiveerd in de voormelde bijlage 20 van 3 juni 2019. Zoals hoger reeds aangegeven, heeft de gemachtigde in het kader van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk aangegeven dat dienstig naar de vaststellingen in deze eerdere beslissing kan worden verwezen.

Tevens verwijst de gemachtigde naar het arrest nr. 226 203 van de Raad van 17 september 2019. In dit arrest heeft de Raad zich uitdrukkelijk uitgesproken over de betrokken geldverzendingen. Hij stelde daarbij het volgende vast:

“2.1.3.6. Verzoekster voert aan dat er maar liefst vijf bewijzen van geldstortingen voorgelegd werden vanwege de referentiepersoon en ook één bewijs van een geldstorting door de echtgenoot van de referentiepersoon. Verzoekster citeert artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en werpt op dat noch uit deze bepaling, noch uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet noch uit een andere bepaling uit de vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn wordt gesteld. Verzoekster concludeert dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn geweest. Verzoekster stipt aan dat in een periode van negen maanden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging op quasi maandelijkse basis een geldsom werd overschreven naar verzoekster. Het ging telkens om een bedrag tussen de 100 en de 200 euro, wat in Marokko een aanzienlijk bedrag is.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

“- bewijzen geldstortingen (verzend- en ontvangsbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.01.2018, 12.04.2018, 04.07.2018, 07.08.2018, 27.09.2018; bewijs geldstorting (verzend- en ontvangsbewijs) vanwege de broer van betrokkene aan betrokkene dd. 30.05.2018: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet

dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze gebruikt werden voor overige doeleinden.”

Verder in de bestreden beslissing wordt hieraan toegevoegd:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 07.02.2017 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon heeft voorgelegd:

- *Op 27 september 2018 werd voor een bedrag van 191,10 euro geld overgemaakt;*
- *Op 7 augustus 2018 voor een bedrag van 191,10 euro;*
- *Op 4 juli 2018 voor een bedrag van 200 euro;*
- *Op 30 mei 2018 voor een bedrag van 100 euro;*
- *Op 12 april 2018 voor een bedrag van 130 euro;*
- *Op 5 januari 2018 voor een bedrag van 93,10 euro.*

Verzoeksters broer, die niet de referentiepersoon is, heeft ook een bedrag van 100 euro overgemaakt op 4 juni 2018.

De gemachtigde oordeelt dat “deze geldstortingen (...) te beperkt (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”. Verzoekster is de mening toegedaan dat uit deze geldstortingen wel afdoende blijkt dat zij ten laste is van haar schoonzus. Hoe dan ook blijkt uit wat hierna wordt uiteengezet dat verzoekster er niet in slaagt om de vaststelling dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet (blijkt) dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze gebruikt werden voor overige doeleinden” te weerleggen.

Volledigheidshalve wordt alleszins opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt dat de Nederlandse referentiepersoon sinds 7 februari 2017 in België verblijft en dat haar recht van vrij verkeer niet geschonden werd. In februari 2017 verbleef verzoekster nog in Marokko en er blijkt niet dat zij toen al geldstortingen ontving. Het is alleszins niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te benadrukken dat er geen sprake is van een schending van het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon: deze kon zich immers in België vestigen zonder dat verzoekster op dat ogenblik meereisde. Er wordt in dit verband ook verwezen naar punt 2.1.3.10. van dit arrest.”

De verzoekende partij kan het huidige beroep niet dienstig aangrijpen om nogmaals kritiek te leveren op de motieven van de eerste bijlage 20 van 3 juni 2019. Tevens kan zij door middel van het huidige beroep niet dienstig kritiek leveren op het arrest van de Raad, waarin deze zich uitsprekt over de voormelde eerdere bijlage 20. Zij had de mogelijkheid tegen het voormelde arrest nr. 226 203 op te komen via de geëigende procedure, met name een cassatieberoep bij de Raad van State. Het blijkt niet dat zij zulk beroep heeft ingesteld.

De Raad heeft reeds in zijn arrest nr. 226 203 van 17 september 2019 vastgesteld dat aan de vaststelling van de gemachtigde in de eerdere bijlage 20 van 3 juni 2019 dat “deze geldstortingen [...] te beperkt [zijn] om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging” en dat “bovendien [...] uit het geheel van de beschikbare gegevens niet [blijkt] dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze gebruikt werden voor overige doeleinden”, geen afbreuk werd gedaan. De verzoekende partij betwist in haar huidig verzoekschrift het oordeel van de gemachtigde in de thans bestreden bijlage 20 niet dat dienstig naar (onder meer) deze vaststelling kan worden verwezen. Zij beperkt zich immers tot het opnieuw kritiek leveren op deze eerdere vaststelling van de bijlage 20 van 3 juni 2019, maar voert niet aan dat er concrete redenen zijn waarom de gemachtigde volgens haar in het kader van de thans bestreden bijlage 20 niet kon oordelen dat dienstig naar de vaststellingen van de eerdere bijlage 20 kan worden verwezen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de overweging van de gemachtigde dat dienstig naar de voormelde vaststellingen kan worden verwezen, de door haar thans aangehaalde bepalingen en beginselen zou schenden.

De Raad stelt verder vast dat uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier ook niet blijkt dat de verzoekende partij in het kader van de thans relevante aanvraag van 17 oktober 2019 verdere bewijzen van geldverzendingen of andere vormen van materiële/financiële steun zou hebben voorgelegd. Dit wordt door de verzoekende partij in haar huidige verzoekschrift ook niet beweerd.

Met haar betoog aangaande de betrokken bewijzen van geldverzendingen in het kader van het huidige beroep kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat zij heeft aangetoond reeds voor haar inschrijving in België financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat zij, gelet op de aangetoonde onvermogensheid, dus tevens aantoonde dat zij op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Wat de voorgehouden onvermogensheid van de verzoekende partij betreft, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie zowel in het arrest *Jia* (pt. 37) als in het arrest *Reyes* (pt. 22) benadrukt dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “gezien zijn economische en sociale toestand”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest *Reyes* stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

In dit verband voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog met betrekking tot de verschillende bewijzen van onvermogen die zij heeft voorgelegd, naast een theoretisch betoog aangaande dit soort bewijzen. Zij gaat daarbij ook in op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij in Marokko economisch actief zou zijn geweest, maar zet in dit verband uiteen dat zij in het kader van de huidige aanvraag heeft trachten aan te tonen dat het beperkte inkomen gedurende slechts enkele weken absoluut niet opweegt tegen de kosten die zij moest dragen in het land van herkomst in combinatie met haar onvermogensheid, “reden waarom zij dan ook financieel ten laste was van de referentiepersoon”.

Op dit betoog moet de Raad echter niet verder ingaan, aangezien het een overtuigend betoog betreft. Hoger is immers reeds gebleken dat de vaststellingen die de gemachtigde in het kader van de eerdere bijlage 20 aangaande de financiële/materiële ondersteuning heeft gemaakt, overtuigend zijn gebleken, gelet op de verworping door de Raad van het tegen deze eerdere bijlage 20 ingestelde beroep in zijn eerder arrest nr. 226 203. Verder heeft de Raad in het kader van het thans voorliggende beroep vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde in de thans bestreden bijlage 20 niet dienstig naar de betrokken vaststelling in de eerdere bijlage 20 zou kunnen verwijzen. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, vereist de kern van het begrip ‘ten laste zijn’ vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, en moet worden gekeken naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon. *In casu* is vastgesteld dat weliswaar sprake is van een zekere financiële ondersteuning, maar heeft de gemachtigde, reeds in de eerdere bijlage 20, vastgesteld dat deze te beperkt is om te worden aanvaard als afdoende bewijs. Bovendien heeft hij, eveneens in de eerdere bijlage 20, geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud. Door middel van de verwijzing in de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de voormelde vaststellingen in de eerdere bijlage 20 van 3 juni 2019 heeft de gemachtigde aldus vastgesteld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien, en bijgevolg dus niet van deze persoon ten laste was in het land van herkomst. Deze vaststellingen volstaan reeds om de vaststelling in de eerste bestreden beslissing te schragen dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse schoonzus, en bijgevolg dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat dan ook om de eerste bestreden beslissing, waarin het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, te schragen. Aangezien reeds niet blijkt dat sprake is van afdoende financiële (of materiële) ondersteuning door de referentiepersoon en de gemachtigde tevens heeft geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op de betrokken sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien in haar land van herkomst, is zodoende hoe dan ook niet aan de orde in welke mate de verzoekende partij al dan niet onvermogen was. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift overigens zelf aan dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is, die op zichzelf niet aantoonde dat sprake is van een actieve ondersteuning, financieel of materieel, door de referentiepersoon. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen de overtuigende motieven met betrekking tot de verschillende als bewijs

van onvermogen voorgelegde documenten, met in begrip van de loonfiches die zij voorlegde van haar werk in het land van herkomst, kan de wettigheid van de eerste beslissing bijgevolg niet aantasten.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat *in casu* niet is aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen en rechtspraak van het Hof van Justitie.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op niet afdoende, onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, in de eerste bestreden beslissing zou hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in deze bepalingen, zoals deze overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Ten slotte voert de verzoekende partij nog een betoog met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zij geeft hierbij aan dat is aangetoond dat de referentiepersoon en haar echtgenoot wel degelijk in staat zijn en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om haar ten laste te nemen, zodat zij niet ten laste valt van de Belgische staat. Volgens de verzoekende partij worden de geactualiseerde stukken die in het kader van de thans relevante aanvraag werden voorgelegd, niet expliciet weerlegd door de gemachtigde, waardoor men dit als een aanvaarding ervan mag begrijpen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich in de eerste bestreden beslissing inderdaad beperkt tot het opsommen van de voorgelegde stukken in dit verband, zonder dat hij eraan expliciet een conclusie verbindt. Deze vaststelling kan echter niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, aangezien de verzoekende partij zich ook in dit verband richt tot een overtollig motief. Dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar Nederlandse schoonzus, de referentiepersoon, volstaat immers op zich om het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet te weigeren. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen het overtollige motief met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan de wettigheid van de motivering van de eerste bestreden beslissing aldus niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de*

juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar broer en schoonzus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij in de hoofding van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel beperkt de verzoekende partij zich dan weer tot een louter theoretisch betoog, zonder aan te geven op welke manier de tweede bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat zij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zij meent echter dat de opgenomen motivering niet afdoende is.

Tevens voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar familie- en gezinsleven. Zij beroept zich in dit verband op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde

artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van het voormelde artikel 74/13 slechts op het element 'gezins- en familieleden', zodat op de beide andere elementen niet moet worden ingegaan.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleden' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar broer en Nederlandse schoonzus S. L.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer H. R. respectievelijk haar zus L. B.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In dit verband herhaalt de Raad dat aan het begrip 'gezins- en familieleden' in het voormelde artikel 74/13 een invulling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM moet worden gegeven, zodat deze motivering ook in het licht van het voormelde artikel 8 relevant is. De gemachtigde overweegt in dit verband het volgende: *"Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."*

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort.

Met betrekking tot de overweging van de gemachtigde dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, wijst de Raad op het volgende. In haar eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing waarin precies werd onderzocht of sprake was (en is) van een daadwerkelijke afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar schoonzus, is de verzoekende partij slechts ingegaan op de vaststellingen van de gemachtigde aangaande het ten laste zijn en onvermogen zijn in het land van herkomst. De eerdere bijlage 20 van 3 juni 2019 bevatte echter ook een overweging met betrekking tot het ten laste zijn in België, hetgeen voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in België relevant is. In dit verband heeft de gemachtigde het volgende vastgesteld: *"Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)." Uit zijn eerdere verwerpingsarrest nr. 226 203 van 17 september 2019 blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar beroep gericht tegen de voormelde bijlage 20 van 3 juni 2019 geen afbreuk heeft gedaan aan de vaststellingen die de gemachtigde in deze eerdere bijlage 20 heeft gemaakt. Noch in het eerste noch in het tweede middel van haar huidig verzoekschrift voert de verzoekende partij aan, laat staan dat zij aantoont, dat de gemachtigde in de thans bestreden bijlage 20 niet kon oordelen dat dienstig naar (onder meer) de hoger geciteerde vaststelling van de eerdere bijlage 20 kan worden verwezen.*

Verder zet de verzoekende partij in het kader van het tweede middel op geen enkele manier uiteen dat zij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie heeft met haar broer en haar schoonbroer S. L. Zij voert verder geenszins aan dat zulke afhankelijkheidsrelatie zou kunnen worden afgeleid uit het loutere feit op hetzelfde adres gedomicilieerd te zijn.

Voor het overige toont de verzoekende partij geenszins aan dat *in casu* van haar als volwassen persoon niet zou mogen verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België, en betwist zij niet dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

Met haar vage en algemene betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat toch sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon en dier echtgenoot, en dan nogERMATE dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij brengt geen enkel concreet element naar voren.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar broer en schoonzus een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het bestaan van een

privéleven in België wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij verwijst immers louter theoretisch naar dit privéleven en brengt in dit verband geen enkel concreet element naar voren. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de tweede bestreden beslissing een onevenredige inbreuk op dit privé- en gezinsleven zouden uitmaken en dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

Ook kan de verzoekende partij met haar betoog niet aantonen dat de gemachtigde niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met haar 'gezins- en familieleven', zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de bedoeling van "*de bestreden beslissing*" is om haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere veronderstelling over de intenties van de gemachtigde, die niet is gestoeld op enig objectief element. In het kader van het eerste middel heeft de Raad overigens reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de weigering van het verblijfsrecht onwettig zou zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN